Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 27

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΑΡΓΟΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΠΛΟΥ

—Ἐ! πλοίαρχε Μπουρκάρ, δὲν εἶνε λοιπὸν γιὰ σήμερα ἡ παρτέντσα;...

— Ὄχι, κύριε Βρουνέλ, καὶ φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ μπορέσωμεν νὰ φύγωμεν οὔτε αὔριον... οὔτε κἂν μετὰ μίαν ἑβδομάδα...

— Φαντάζομαι τὴ στενοχώρια σας...

— Καὶ προπάντων τὴν ἀνησυχία μου, διεκήρυξεν ὁ κ. Μπουρκὰρ σείων τὴν κεφαλήν. Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἔπρεπε ν' ἀρμενίζῃ ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου μηνός, διὰ νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως στὰ μέρη τῆς ἀλιείας!... Νὰ τὸ δῆτε, θ' ἀφίσῃ νὰ τοῦ πάρουν τὰ πρωτεῖα οἱ Ἔγγλεζοι καὶ οἱ Ἀμεριχανοί...

— Καὶ πάντα ἐκεῖνοι οἱ δύο ἄνθρωποι σᾶς λείπουν;

— Μάλιστα, κύριε Βρουνέλ... ὁ ἕνας, ποὺ δὲν εἰμπορῶ νὰ μείνω χωρίς... καὶ ὁ ἄλλος ποὺ ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὸν ἄφινα ἔξω, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἐπέβαλλαν οἱ κανονισμοί...

— Καὶ φυσικά, ὁ τελευταῖος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ βαρελᾶς, κί; ἠρώτησεν ὁ κ. Βρουνέλ.

— Ὄχι... μὴν ἀμφιβάλλετε καθόλου, σᾶς παρακαλῶ! Εἰς τὸ πλοῖον μου, ὁ βαρελᾶς εἶνε τόσον ἀπαραίτητος ἔσον ἡ ἀρμάτωσιά, τὸ τιμόνι καὶ ἡ πυξίς, ἀφοῦ ἔχω δύο χιλιάδες βαρέλια στὸ ἀμπάρι...

— Καὶ πόσους ἀνθρώπους στὸ καράβι, πλοίαρχε Μπουρκάρ;

— Θὰ εἴμεθα τριανταδύο, κύριε Βρουνέλ, ἅμα συμπληρωθῇ τὸ πλήρωμα. Ἀλλά, μεταξύ μας, εἶνε χρησιμώτερον νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕναν βαρελᾶ διὰ νὰ περιποιῆται τὰ βαρέλια, παρὰ νὰ ἔχῃ ἕναν γιατρὸ διὰ νὰ περιποιῆται τοὺς ἀνθρώπους!... Τὰ βαρέλια χρειάζονται ἀδιάκοπα ἐπισκευή, ἐνῷ οἱ ναῦται... ἐπισκευάζονται μόνοι των! Καὶ ἔπειτα, μήπως ἀρρωσταίνει ποτὲ κανεὶς εἰς τὸ πέλαγος;

— Ἀληθινά, τὸ φυσικὸν εἶνε νὰ μὴν ὑπάρχουν ἀσθενεῖς εἰς τόσον καθαρὸν ἀέρα, πλοίαρχε Μπουρκάρ... καὶ ὅμως, καμμιὰ φορά...

— Κύριε Βρουνέλ, ἕως τώρα δὲν μοῦ ἀρρώστησεν οὔτε ἕνας εἰς τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ»!

— Σᾶς συγχαίρω ἐξ ὅλης καρδίας, πλοίαρχε. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε... τὸ καράβι εἶνε καράβι, καί, ὡς τοιοῦτον, ὑπόκειται εἰς τοὺς ναυτικοὺς κανονισμούς. Ὅταν τὸ πλήρωμά του ἀνέλθῃ εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν, ὀφείλει νὰ πάρῃ ἕνα ἰατρόν... ἡ διάταξις εἶνε ρητή... Λοιπόν, ἐσεῖς δὲν ἔχετε...

— Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» δὲν παραπλέει σήμερον τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦτο φθάσμενος!

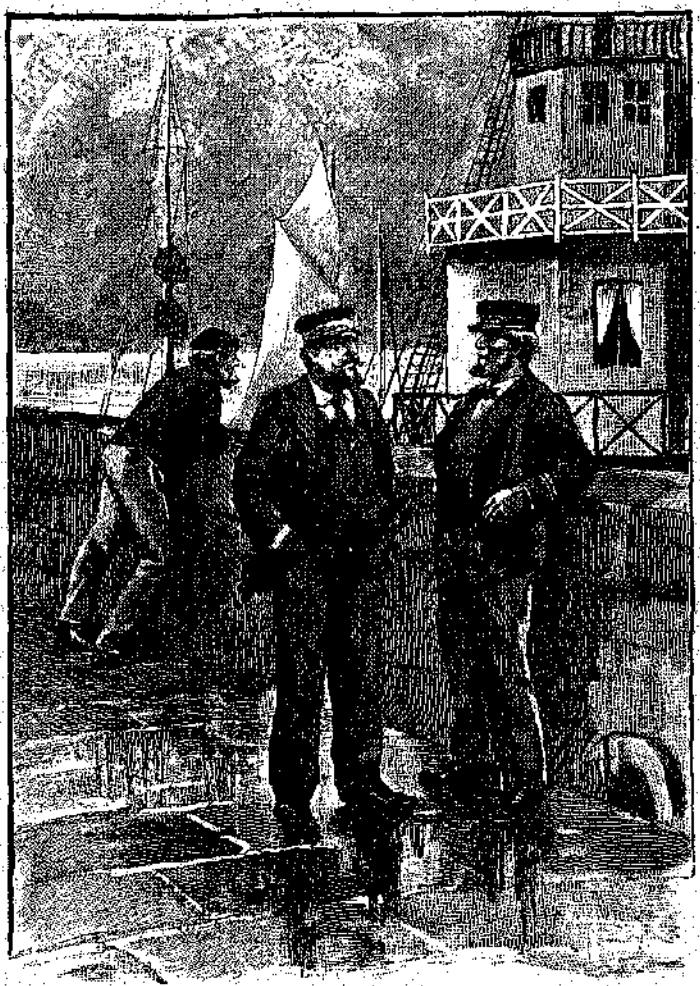

«Ἡ συνομιλία αὐτὴ μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Μπουρκὰρ καὶ τοῦ κ. Βρουνέλ ἐγίνετο εἰς τὸν λιμενοβραχίονα.» (Σελ 209, στήλ. γ'.)

Ἡ συνομιλία αὐτὴ μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου Μπουρκὰρ καὶ τοῦ κ. Βρουνέλ ἐγίνετο εἰς τὸν λιμενοβραχίονα τῆς Χάβρης, κατὰ τὰς ἕνδεκα τὸ πρωί, εἰς τὸ κάπως ὑψηλότερον ἐκεῖνο μέρος του, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἀπὸ τὸν σημαιοφόρον ἕως τὸ ἄκρον τοῦ κυματοθραύστου.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες ἐγνωρίζοντο ἀπὸ πολλοῦ· ὁ ἕνας ἦτο πρώην ἐμποροπλοίαρχος καὶ εἶχε διορισθῆ ὑπολιμενάρχης, ὁ ἄλλος ἦτο κυβερνήτης τοῦ τριστίου «Ἁγίου Ἐνώχ» (Saint-Enoch.) Καὶ μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν ἐπερίμενεν ὁ τελευταῖος αὐτὸς νὰ συμπληρώσῃ τὸ ναυτολόγιόν του διὰ νὰ κάμῃ πανιά!

Ὁ Μπουρκὰρ (Εὐάριστος-Σίμων), πενηντάρης περίπου, ἦτον ὁ γνωστότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς μὲ δίκλωμα πεντοπορείας ἐμποροπλοιάρχους εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Χάβρης, ὅπου ἦτο ἀπογεγραμμένος. Ἄγαμος, χωρὶς οἰκογένειαν, θαλασσινὸς ἀπὸ τὰ μι-

κρά του χρόνια, εἶχε χρηματίση ναυτόπαις, μαθητευόμενος, ναύτης καὶ ὑπαξιωματικὸς εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν. Ἀφοῦ ἔκαμε πολλὰ ταξείδια ὡς ὑποπλοίαρχος καὶ δεύτερος πλοίαρχος εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν, ἐκυβερνοῦσεν ἀπὸ δεκαετίας τὸν «Ἅγιον Ἑνώχ», τὸ φαλαινοθηρικὸν πλοῖον, τοῦ ὁποίου ἦτο ἰδιοκτήτης ἐξ ἡμισείας μὲ τοὺς ἐφοπλιστὰς ἀδελφοὺς Μορίς.

Ἦτο ἐξαίρετος ναυτικός, τολμηρὸς καὶ ἀποφασιστικός, ἐδείκνυε δὲ πάντοτε, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τόσους ἄλλους συναδέλφους του, ἄκραν εὐγένειαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Δὲν ὕβριζε ποτέ, καὶ ἔδιδε τὰς διαταγάς του μὲ ἄμεμπτον εὐπροσηγορίαν. Βεβαίως δὲν ἔκαμνε τόσον τὸν λεπτεπίλεπτον, ὥστε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς θωρακίτας: «Λάβετε τὸν κόπον νὰ λύσετε τὲς μοῦδες τοῦ πλωρτοῦ παπαρίγκου!» ἢ εἰς τὸν πηδαλιοῦχον: «Θὰ μὲ καθυποχρεώσετε, ἂν βάλετε τὸ δοιάκι δεξιά, ὅλον!» Ἀλλὰ ἐθεωρεῖτο, καὶ δικαίως, ὡς ὁ εὐγενέστερος τοῦς τρόπους ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐμπορο-πλοιάρχους τοῦ ὠκεανοῦ.

Σημειώσατε πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ κ. Μπουρκὰρ ἦτο τυχηρὸς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, τὰ δὲ ταξείδια του ὑπῆρξαν πάντοτε ἐξαίρετα καὶ πάντοτε προσοδοφόρα. Κανὲν παράπονον ἐκ μέρους τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὀξιωματικῶν, καμμία μεμψιμοιρία ἐκ μέρους τῶν ναυτῶν του. Ἂν λοιπόν, αὐτὴν τὴν φοράν, δὲν ἦτο πλῆρες τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ» ἢ ἂν ὁ πλοίαρχός του δὲν εὕρισκε νὰ τὸ συμπληρώσῃ, δὲν ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡς ἔνδειξις δυσπιστίας ἢ δυσχρεσκείας ἐκ μέρους τῆς συντεχνίας τῶν θαλασσινῶν.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ καὶ ὁ Βρουνὲλ εἶχαν σταθῇ πλησίον εἰς τὸ μετάλλινον στήριγμα τοῦ κώδωνος, εἰς τὸ ἡμικυκλικὸν ἄνδηρον, ὅπου καταλήγει ὁ λιμενοβραχίων. Ὁ παλιρροιογράφος ἐσημείωνε τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ κατώτατον ὅριον τῆς ταπεινώσεως τῶν ὑδάτων, καὶ ὁ ἰστὸς τῶν σημάτων δὲν ἔφερεν οὔτε σημαίαν οὔτε ἐπισείονα. Κανὲν πλοῖον δὲν ἐσκόπευε νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ, καὶ οὔτε κἂν τὰ ψαροκάϊκα θὰ εὕρισκαν ἀρκετὰ τὰ νερὰ εἰς τὸν πόρον τοῦ λιμένος. Ἦτο νέα σελήνη, καὶ τὰ νερὰ κατέβαιναν πολὺ χαμηλὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμπώτιδος. Δι' αὐτὸ οἱ περίεργοι δὲν ἐμαζεύοντο ἐκεῖ ὅπως κατὰ τὰς ὥρας τῆς πλημμυρίδος. Τὰ διὰ τὸ Χονφλέρ, τὴν Τρουβίλλην, τὸ Καὲν καὶ τὸ Σούθαμπτον ἀτμόπλοια ἔμεναν πρυμνοδετημένα εἰς τὰς πλωτὰς των ἀποβάθρας, καί, ἕως τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, καμμία κίνησις δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὸν προλιμένα.

Δ' ὀλίγας στιγμάς, τὰ μάτια τοῦ πλοιάρχου Μπουρκάρ, διευθυνόμενα πρὸς τὸ πέλαγος, διέτρεξαν τὸν εὐρύτατον ἐκεῖνον τομέα, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν μακρυνῶν ὑψωμάτων τοῦ Οὐίστρεχαμ καὶ τῶν βραχωδῶν κρημνῶν ὅπου εὑρίσκονται οἱ φάροι τῆς Ἔβης. Ὁ καιρὸς ἦτον ἀκατάστατος, ὁ οὐρανὸς ἦτο σκεπασμένος εἰς τὰς ὑψηλάς του ζώνας μὲ ὑπόφαιά σύννεφα. Ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσεν ἀπὸ τὰ βορειανατολικά,—ἰδιότροπον ἀεράκι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφρεσκάριζε μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς πλημμυρίδος.

Μερικὰ σκάφη διέσχιζαν τὸν κόλπον, ἄλλα μὲν στρογγυλαίνοντα τὴν ἱστιοφορίαν των πρὸς τὸν ὁρίζοντα τῆς ἀνατολῆς, ἄλλα δὲ αὐλακόνοντα τὸ διάστημα μὲ τοὺς μαύρους καπνούς των. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἦτο φθονερὸν τὸ βλέμμα ποῦ ἔρριπτεν ὁ κ. Μπουρκὰρ εἰς τοὺς συναδέλφους του, τοὺς ὁποίους ἠνόησε περισσότερον ἡ τύχη καὶ εἶχαν ἐκπλεύσῃ ἀπὸ τὸν λιμένα. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι, καὶ ἀπὸ τόσην μακρυνὴν ἀπόστασιν, ἐξεφράζετο μὲ εὐπρεπεῖς λέξεις αὐτός, ἡ δὲ φυσική του εὐπροσηγορία δὲν τον ἄφινε νὰ, τους λούσῃ, ὅπως θὰ ἔκαμνε κάθε ἄλλος γερολύκος τῆς θαλάσσης.

— Νά! εἶπεν εἰς τὸν κ. Βρουνέλ, αὐτοὶ οἱ καλότυχοι ἀρμενίζουν περίφημα, μὲ τὸν ἄνεμον πρύμα, ἐνῷ ἐγώ, εἶμαι ἀκόμα μέσα στὴ χαβούζα καὶ δὲν μπορῶ νὰ λύσω πρυμάτσες!... Βλέπετε, αὐτὸ θὰ 'πῇ κακοτυχία, καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ πέφτει στὸν «Ἅγιον Ἑνώχ»...

— Κάμετε ὑπομονή, κύριε Μπουρκάρ, ἀφοῦ δίν σας εἶνε δυνατὸν νὰ κάμετε πανιά, ἀπήντησε γελῶν ὁ κ. Βρουνέλ...

— Ἔ! καὶ τί ἄλλο κάμνω δεκαπέντε τώρα σωστὲς ἡμέρες! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, πειραγμένος λιγάκι.

— Τί ἔχει νὰ κάμῃ;... Τὸ πλοῖόν σας βαστᾷ πανιά, καὶ γρήγορα θὰ κερδήσετε τὸν καιρὸ ποῦ ἐχάσατε... Μὲ ἑνδεκα μίλια τὴν ὥρα, καὶ μὲ καλὸν ἀέρα, κόβει κανεὶς πολὺ δρόμο!... Μά, δὲν μου λέτε, κύριε Μπουρκάρ. δὲν πηγαίνει λοιπὸν καλλίτερα, ὁ γιατρὸς Σινοκέ;

— Ὄχι, δυστυχῶς! δὲν ἔχει τίποτε τὸ σοβαρόν, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος... ρευματισμοὺς μονάχα, οἱ ὁποῖοι ὅμως τὸν ἐκάρφωσαν στὸ κρεββάτι, κ' ἔχει νὰ τραβήξῃ πολλὲς ἑβδομάδες ἀκόμη!... Ποῖος νὰ το πίστευε! ἕνας ἄνθρωπος ἐκεῖ, τόσο συνειθισμένος στὴ θάλασσα, καὶ ποῦ ἔσχιζε μαζί μου, καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια τώρα, ὅλα τὰ πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ...

— Ἔ, ἔ! διέκοψε πονηρὰ ὁ ὑπολιμενάρχης, ἴσως ἀπὸ τόσα ταξείδια νὰ ἐκουβάλησε τοὺς ρευματισμούς...

— Καλέ, εἶσθε μὲ τὰ σωστά σας; διεμαρτυρήθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Ν' ἁρπάξῃ ἄνθρωπος ρευματισμοὺς ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Ἑνώχ»;... Καὶ γιατὶ ὄχι τὴ χολέρα ἢ τὸν κίτρινο πυρετό;... Πῶς σας ἦλθε τέτοια ἰδέα στὸ νοῦ, κύριε Βρουνέλ;...

Καὶ ὁ κ. Μπουρκὰρ ἄρισε νὰ του ἀρεμασθοῦν τὰ χέρια ἀπὸ τὴν κατάπληξιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησε τέτοια τερατολογία. Ἀκοῦς ἐκεῖ! ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ»... ἕνα καράβι τόσον τέλεια φοδραρισμένο, τόσον ἀναπαυτικό, τόσον ἀδιαπέραστον ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν!... καὶ νὰ δώσῃ ρευματισμούς!... Μά, εὐκολώτερα θὰ τοὺς ἄρπαζε κανεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἢ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Νομαρχίας παρὰ εἰς τοὺς θαλαμίσκους καὶ τὴν τραπεζαρίαν τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ»!... Ρευματισμοί, αἴ;... Μήπως καὶ τὸν ἔπιασαν αὐτὸν ποτέ;... Καὶ ὅμως αὐτὸς ποτὲ δὲν ἄφινε τὸ καράβι του νὰ κοιμηθῇ ἔξω, οὔτε ὅταν ἦτο ξαρματωμένο οὔτε ὅταν τὸ εἶχε δεμένο εἰς τὸν λιμένα τῆς Χάβρης!... Νὰ πιάσῃ, λέει, σπίτι ἔξω στὴν πόλιν, ἐλᾶτε δά! ἀφοῦ εἶχε τὴν κατοικίαν του καὶ τὸ νοικοκυριό του στὸ καράβι!... Δὲν θὰ τὸ ἄλλαζε οὔτε μὲ τὰ καλλίτερα δωμάτια τῶν ἀριστοκρατικωτέρων ξενοδοχείων τῆς προκυμαίας! Ρευματισμοί, αἴ;... Καλέ, οὔτε συνάχι!... Μήπως ἀκούσθηκε ποτὲ νὰ φτερνισθῇ κανένας μέσα στὸν «Ἅγιον Ἑνώχ»;

Εἶχε πάρη φόραν ὁ ἄξιος αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ ἔλεγεν ἐπ' ἄπειρον, ἂν ὁ ὑπολιμενάρχης δὲν τον διέκοπτε λέγων:

— Συμφωνότατος, κύριε Μπουρκάρ, οἱ ρευματισμοὶ τοῦ ἰατροῦ προέρχονται ἀπὸ τὰ χασομέρια ποῦ ἔκαμε στὴ στεργιά! Μά, τέλος πάντων, τοὺς ἔχει, αὐτοῦ εἶνε ὁ κόμπος, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μπαρκαρισθῇ...

— Καὶ τὸ χειρότερο, ἐδήλωσεν ὁ κ. Μπουρκάρ, εἶνε ὅτι δὲν εὑρίσκω νὰ τὸν ἀντικαταστήσω, μὲ ὅλας τὰς ἐνεργείας ποῦ κάμνω, κύριε Βρουνέλ...

— Ὑπομονή, σᾶς λέγω, καὶ πάλιν ὑπομονή!... θὰ πιάσετε ἐπὶ τέλους στὴν ἀπόχη σας κανένα νέον ἰατρὸν ποῦ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ περιτρέξῃ τὸν κόσμον, ποῦ νὰ εἶνε διψασμένος γιὰ ταξείδια· καὶ τί τὸ ἐλκυστικώτερον παρὰ νὰ κάμῃ ἀρχὴν μὲ μίαν θαυμασίαν ἐκδρομὴν πρὸς ἄγραν φαλαινῶν ἀνὰ τὰς θαλάσσας τοῦ Εἰρηνικοῦ;

— Βέβαια, κύριε Βρουνέλ... ἔπρεπε νὰ μὴν εἶχα παρὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐκλογῆς... Καὶ ὅμως δὲν τσιμποῦν στὸ δόλωμα, καὶ δὲν κατορθένω νὰ εὕρω ἄνθρωπον διὰ νὰ χειρίζεται εἰς τὸ πλοῖόν μου τὴν σμίλην καὶ τὸ νυστέρι, ἢ τὴν ταλιαδόρα καὶ τὴ σιδερόσφηνα. (*)

(*) Ἐργαλεῖα τῶν βαρελοποιῶν: τὸ πρῶτον πέλεκυς μ' ἐπιμήκη λεπίδα, διὰ τοῦ ὁποίου πελεκοῦν τὲς δοῦγες, καὶ τὸ δεύτερον σιδερένια σφῆνα, τὴν ὁποίαν στηρίζοντες εἰς τὰ στεφάνια τῶν βαρελίων, τὰ σφυροκοποῦν καὶ τὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰς θέσεις των.—Σημ. τοῦ Μεταφρ.

— Δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, ἠρώτησεν ὁ ὑπολιμενάρχης, δὲν πιστεύω νὰ ἔπιασαν ρευματισμοὶ καὶ τὸν βαρελᾶ σας;..

— Ὄχι... νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος, ὁ μάστρο-Μπουλλὰρ δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ δουλέψῃ ὁ ἀριστερό του χέρι, ποῦ εἶνε σαν πιασμένο, καὶ αἰσθάνεται δυνατοὺς πόνους εἰς τὰ πόδια καὶ εἰς τὰ γόνατα...

— Ἐπιάσθηκαν λοιπὸν αἱ ἀρθρώσεις του;... ἠθέλησε νὰ μάθῃ ὁ κ. Βρουνέλ.

— Ναί, φαίνεται, καὶ ὁ Μπουλλὰρ δὲν εἶνε πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ταξειδέψῃ!... Λοιπόν, τὸ ξεύρετε, κύριε Βρουνέλ, ἕνα καράβι ἀρματωμένο διὰ τὸ κυνήγι τῶν φαλαινῶν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ οὔτε χωρὶς καμακιστὰς οὔτε χωρὶς βαρελᾶ· καὶ πρέπει νὰ εὕρω ἕναν μὲ κάθε θυσίαν!

Ὁ κ. Βρουνὲλ δὲν ἔδειξε καμμίαν δυσκολίαν διὰ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ μάστρο-Μπουλλὰρ δὲν ἦτο κατάλληλος ἀπὸ ρευματισμούς, ἀφοῦ ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» ἦτο πραγματικὸν σανατόριον καὶ τὸ πλήρωμά του ἐταξείδευεν ἐκεῖ μέσα ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὅρους τῆς ὑγιεινῆς, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ πλοιάρχου Μπουρκάρ. Εἶχεν ὅμως πλήρη τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἰατρὸς Σινοκὲ καὶ ὁ καδοποιὸς Μπουλλὰρ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ λάβουν μέρος εἰς ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ κ. Μπουρκάρ, ἀκούσας νὰ τον φωνάζουν μὲ τὸ ὄνομά του, ἐγύρισε νὰ ἰδῇ ποῖος ἦτο.

— Ἐπεῖς εἶσθε, Ἐρτώ;... εἶπε σφίγγων φιλικῶς τὸ χέρι τοῦ ὑπάρχου του. Χαίρω πολὺ ποῦ σας βλέπω, καί, αὐτὴ τὴ φορά, σᾶς φέρνει καλὸς ἄνεμος, πιστεύω;...

— Ἴσως, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ, διότι ἔρχομαι νὰ σας εἰδοποιήσω ὅτι κάποιος παρουσιάσθη εἰς τὸ πλοῖον... πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Βαρελᾶς... ἢ γιατρός; ἠρώτησε μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Δὲν γνωρίζω. πλοίαρχέ μου... Ἀλλά, ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, ἐφάνη στενοχωρημένος ποῦ δὲν σας ηὗρε...

— Ἦτο ἡλικιωμένος;...

— Ὄχι... νέος, καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ μετ' ὀλίγον. Ἐδώκα λοιπὸν νὰ σας εὕρω... καὶ ἐπειδὴ ἐσκέφθην ὅτι ἴσως σᾶς συναντήσω εἰς τὸν κυματοθραύστην...

— Ὅπου μὲ συνάντᾳ πάντα κανείς, Ἐρτώ· ὅταν δὲν εἶμαι μέσα στὸ καράβι...

— Τὸ γνωρίζω, καὶ δι' αὐτὸ ἔβαλα πλώρη στὸ κατάρτι τῶν σημάτων...

— Καὶ ἐκάμετε πολὺ σοφά, Ἐρτώ, διέκοψεν ὁ κ. Μπουρκάρ· ἔφθασα ἀμέσως. Κύριε Βρουνέλ, θὰ σας παρακαλέσω νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ σας ἀποχωρισθῶ...

— Ὦ! σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου, πλοίαρχέ, ἀπήντησεν ὁ ὑπολιμενάρχης. Πηγαίνετε, πηγαίνετε! καὶ ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι δὲν θ' ἀργήσετε νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν στενοχώρια...

— Κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον, κύριε Βρουνέλ. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα, εἶνε ἀνάγκη ὁ ἐπισκέπτης μου νὰ εἶνε ἢ γιατρὸς ἢ βαρελᾶς!

Ἔσφιξαν τοτε ἐγκαρδίως τὰ χέρια ὁ ὑπολιμενάρχης καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπάρχου του, ἀνέβη πρὸς τὴν προκυμαίαν, ἐπέρασε τὴν γέφυραν, ἔφθασεν εἰς τὸν ἐμπορικὸν λιμένα καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς μικρᾶς κρεμαστῆς ἀποβάθρας, διὰ τῆς ὁποίας συνεκοινώνει ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ» μὲ τὴν ξηράν.

Μόλις ἐπάτησεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὁ κ. Μπουρκὰρ καὶ ἀμέσως μετέβη εἰς τὸν θαλαμίσκον του, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν θύρα ἤνοιγε πρὸς τὸ καρρὲ (ὡς λέγεται ἡ τραπεζαρία τῶν ἀξιωματικῶν), τὸ δὲ παράθυρον εἰς τὸν πρωραῖον τοῖχον τοῦ ἐπιστέγου. Διέταξε νὰ τον εἰδοποιήσουν ὅταν θὰ ἤρχετο ὁ ἐπισκέπτης, καὶ ἐκάθησε καὶ τὸν ἐπερίμενεν, ὄχι χωρὶς ἀνυπομονησίαν, μὲ τὴν μύτην του χωμένην εἰς μίαν ἐφημερίδα τῆς Χάβρης.

Δὲν ἐκουράσθη περιμένων. Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ νέος ἐκεῖνος ἔφθασεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ὡδηγήθη εἰς τὸ καρρέ, ὅπου ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἦλθε πρὸς συνάντησίν του.

Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ἂν ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἐφαίνετο πιθανὸν νὰ εἶνε βαρελᾶς, δὲν ἦτο ὅμως ἀδύνατον νὰ εἶνε ἰατρός, — γιατροῦδάκι ἡλικίας ἕως εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πρώτων φιλοφρονήσεων. — καὶ μὴν ἀμφιβάλλετε δὰ ὅτι ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐπαραφόρτωσε μὲ φιλοφρονήσεις τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκαμνε τὴν τιμὴν νὰ τον ἐπισκεφθῇ, — ὁ νέος ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ εἶπε:

— Ἔμαθα, κατὰ τὰ λεγόμενα εἰς τὸ Χρηματιστήριον, ὅτι ἡ ἀναχώρησις τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ» ἔχει ἀναβληθῇ, διότι δὲν εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του ὁ ταχτικὸς ἰατρός του.

— Καὶ εἶνε ἀληθέστατον αὐτό, κύριε... Ὁ κύριος ὀνομάζεται;...

— Φιλιώλ... Εἶμαι ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, πλοίαρχε, καὶ ἔρχομαι νὰ σας προτείνω νὰ μὲ προσλάβετε ὡς ἀντικαταστάτην τοῦ ἰατροῦ Σινοκὲ εἰς τὸ πλοῖόν σας.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἔμαθε τότε ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ἀπὸ τὴν Ρουένην καὶ ἀνῆκεν εἰς μίαν οἰκογένειαν βιομηχάνων, ἐγκατεστημένων εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν. Εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν. Πρὶν ὅμως εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ὑπερωκεανείου Ἀτμοπλοΐας, θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ἔκαμνεν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του μὲ καμμίαν μακρὰν καὶ ἐπίπονον ποντοπλοΐαν εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ὡς ἰατρὸς φαλαινοθηρικοῦ πλοίου. Ἦτο εἰς θέσιν νὰ φέρῃ τὰ καλλίτερα συστατικά, καὶ δὲν εἶχεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ παρὰ νὰ ζητήσῃ δι' αὐτὸν πληροφορίας ἀπὸ τὸν τάδε καὶ τὸν τάδε ἔμπορον ἢ ἐφοπλιστὴν τῆς Χάβρης.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε παρατηρήσῃ προσεκτικὰ τὸν νέον ἰατρὸν μὲ τὴν εἰλικρινῆ καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν. Καμμία ἀμφιβολία πῶς εἶχε γερὴν κρᾶσιν καὶ ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα. Ἐγνώριζεν ὁ πλοίαρχος ἀπὸ αὐτὰ· ἀδύνατον αὐτὸς ὁ καλοφτιαγμένος καὶ ὑγιέστατος νέος ν' ἁρπάξῃ ρευματισμοὺς εἰς τὸ καράβι του. Δι' αὐτὸ ἀπεκρίθη:

— Εἰς πολὺ κατάλληλον στιγμὴν ἔρχεσθε, κύριε, δὲν σας τὸ κρύπτω, ἂν δέ, διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος, αἱ πληροφορίαι ποῦ θὰ λάβω ἀποδειχθοῦν εὐνοϊκαὶ διὰ σᾶς, ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη. Θὰ δυνηθῆτε, ἀπὸ αὔριον κι' ὅλας, νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐπὶ τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ», καὶ δὲν θὰ σας δοθῇ ἀφορμὴ νὰ μετανοήσετε...

— Εἶμαι βέβαιος δι' αὐτό, πλοίαρχε, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, διότι πρὶν νὰ λάβετε σεῖς πληροφορίας δι' ἐμέ, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἔλαβα ἐγὼ διὰ σᾶς...

— Καὶ ἐκάματε πολὺ φρόνημα, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ὅσο δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σκλαβάρῃ κανεὶς χωρὶς γαλέτα, ἄλλο τόσο δὲν πρέπει νὰ ἐγγράφεται εἰς τὸ ναυτολόγιον ἑνὸς πλοίου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ...

— Αὐτὸ ἐσκέφθην, πλοίαρχε.

— Πολὺ σωστά, κύριε Φιλιώλ, ἂν δὲ ἐνέησα καλῶς, φαίνεται ὅτι αἱ πληροφορίαι ποῦ ἐσυλλέξατε ἦσαν εὐνοϊκαὶ δι' ἐμέ.

— Μάλιστα, πλοίαρχέ, καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ αὐταὶ ποῦ θὰ λάβετε σεῖς θὰ εἶνε ἐπίσης εὐνοϊκαὶ δι' ἐμέ.

Ὡρισμένως, ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ καὶ ὁ νέος ἰατρὸς ἦσαν μὲν ἀντάξιοι ἀλλήλων ὡς πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν, ἠμιλλῶντο δὲ ὡς πρὸς τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων.

Κάτι νὰ σας ἐρωτήσω, μόνον, ἐπρόσθεσε κατόπιν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Κύριε Φιλιώλ, ἐκάματε κανένα ταξεῖδι ἕως τώρα;...

— Ἐπέρασα μερικὲς φορὲς τὴν Μάγχην.

— Καί... δὲν σας ἔπιασε ἡ θάλασσα;

(Ἕπεται συνέχεια). Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

«Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἄλλοτε, ὅταν ἤμουν πολὺ μικρή, καὶ ἐμέναμεν εἰς τὴν Βοστώνην μὲ τὸν παπποῦ Χόβερτ, τὸν πατέρα τῆς μαμμᾶς, ἔκαμαν ἐμπρός μου μίαν κουβένταν ἡ ὁποία μοῦ ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν. Ἤμεθα πλούσιοι τότε· ἀκόμη βλέπω τὴ μαμμὰ μὲ φορέματα σκεπασμένα ἀπὸ δαντέλλες, καὶ τὰ βαρύτατα ἀσημικὰ ποῦ ἐλαμποκοποῦσαν ἐπάνω στο τραπέζι μέσα στὰ κρύσταλλα καὶ τὰ φῶτα. Ὁ παπποῦς ὡμίλοῦσε διὰ μίαν πτωχὴν ἐργάτιδα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ τὴν φτώχιαν καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν. «Ὁ κόσμος εἶνε σκληρὸς διὰ τὰς πτωχὰς νέας ποῦ δὲν ἔχουν περιουσίαν, εἶπε. Νὰ εὐγνωμονῆτε λοιπὸν τὸν Θεὸν ποῦ ἐτοποθέτησε τὴν Αἰμιλίτσαν ἐκεῖ ποῦ δὲν τὴν φθόνει ἡ σκληρὰ ἀνάγκη.» Ὁ καϋμένος ὁ γέρω-παπποῦς! ἦτο πολὺ καλὸς καὶ ἔκαμε πολλὲς καλωσύνες εἰς τὴν ζωήν του. Εἶχε δίκαιον, κυρία Φάγγ, ὁ κόσμος εἶνε πολὺ κακὸς δι' ἡμᾶς· ὀλίγα στάδια ἔχομεν ἀνοικτὰ ἐνώπιόν μας!...

«Ὁ Κάρολος ὑποστηρίζει ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν μιμηθῶ καὶ νὰ γίνω διδασκάλισσα, ἀφοῦ ἔδειξα τὴν ἱκανότητά μου ὅταν τὸν ἐδίδασκα, λέγει. Ἀλλὰ μὲ τρομάζει αὐτὴ ἡ ἰδέα. Ἐνθυμεῖσθε τί ἐτράβηξε ἡ Καίτη Χάκκετ, τὸ περασμένο καλοκαίρι, μὲ τὸ σχολεῖόν της εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Οὐάϊτιγκ! Ἡ Χαρὰ βεβαιώνει ὅτι πολὺ πιθανὸν εἶνε νὰ εὐδοκιμήσω, ἂν ἄρχιζα νὰ γράφω, διότι ἀρκετὰ εὔκολα μουτζουρόνω τὸ χαρτί. Στέκομαι καὶ συλλογίζομαι ἂν το λέγη σοβαρὰ ἢ μόνον διὰ νὰ με κολακεύσῃ. Εἶνε δύσκολον νὰ βγάλῃ κανεὶς ἀκριβὲς νόημα ἀπὸ τὰ λόγια της.

«— Γράψε κάτι τι διὰ τὰ παιδιά, μοῦ εἶπε· διὰ νὰ κάμῃ κανεὶς τὴν ἀρχήν, εἶνε πολὺ καλὸ αὐτό. Ὁ καθένας εἰμπορεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὰ παιδιά, καὶ, ἂν θέλῃς, σὲ βοηθῶ κ' ἐγώ.

«Ἐδοκιμάσαμεν ὅλον τὸν μῆνα πού μας πέρασε, δηλαδὴ ἐπήγαινα ἐγὼ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἰς τὸ σπίτι της, καὶ ἐπεράσαμεν ὡραίας ὥρας μὲ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ βιβλίου μας· καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐρροκανίζαμεν ζεστὰ ἀραποσίτια. Ἀλλ' ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς διὰ ν' ἀρχίσωμεν νὰ γράφωμεν, ποτὲ δὲν κατορθώσαμεν νὰ προχωρήσωμεν παρακάτω ἀπὸ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἀλίκη ἦτο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι μὲ μάτια γαλανὰ καὶ καστανὰ μαλλάκια, τὸ ὁποῖον ἔμενεν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν...». Δὲν κατορθώναμεν ὅμως νὰ συμφωνήσωμεν, προκειμένου διὰ τὴν οἰκογένειάν της. Διὰ νὰ γράψωμεν κἄτι τι ἄξιον λόγου, ἔπρεπε νὰ εἶνε ὀρφανή· ἀλλὰ ἦτο σκληρὸν πρᾶγμα νὰ την ἀφίσωμεν ὁλομόναχην εἰς τὸν κόσμον. Τέλος, ἐγὼ ἤθελα νὰ τὴν βάλω νὰ πωλῇ κἄτι εἰς τοὺς δρόμους, ἀλλὰ ἡ Χαρὰ οὔτε νὰ τὸ ἀκούσῃ δὲν ἤθελε. Λοιπόν, ἂν δὲν την ἐκάμναμεν ἀνθοπώλιδα τοὐλάχιστον εἰς τοὺς δρόμους ἢ ζητιανούλαν, τί εἴδους ἱστορίαν ἦτο δυνατὸν νὰ φανταστῶμεν δι' αὐτήν; Δι' αὐτὸ αἱ βραδυές μας ἐτελείωναν γενικῶς μὲ ἕνα γῦρον βάλς, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξαναρχίζαμεν ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος: «Ἡ Ἀλίκη ἦτο ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι» κτλ. Τόσον ποῦ τώρα μόνον τὸ ὄνομα τῆς Ἀλίκης ν' ἀκούσωμεν, καί μας πιάνουν τὰ γέλια.

«Ὡρισμένως, δὲν ἔχω ἰδιοφυΐαν συγγραφέως παιδικῶν βιβλίων!.. Καὶ ἔπειτα, δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον εὔκολον νὰ γράφῃ κανεὶς διὰ τὰ παιδιά! Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ γράψω ἕνα καλὸ μυθιστόρημα· θὰ εἶνε τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα, ὅταν ἀποκτᾷ κανεὶς ὄνομα, ὅταν αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπᾶται ἀπὸ ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει, καὶ τοῦτο μόνον διότι τοὺς διηγήθη τὰς ἰδέας ποῦ τοῦ κατέβησαν εἰς τὸ κεφάλι! Ἐκτὸς τούτου, εἶνε ἀρά γε τόσον δύσκολον τὸ γράφειν; Ἀρκεῖ νὰ σκάψῃ κανεὶς λιγάκι τὸ μυαλό του, καὶ ὕστερα ν' ἀφίσῃ τὴν πέννα του νὰ τρέχῃ ἐπάνω στὸ χαρτί.

Ἡ Κυρία Φάγγ, γελῶσα.

— Αἱ κρίσεις σου εἶνε λιγάκι βεβιασμέναι, μικρούλα μου. Ἔχουν μὲν οἱ συγγραφεῖς πολλὴν εὐχέρειαν ὅταν γράφουν, ἀλλὰ ἐνίοτε σταματοῦν καὶ δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ προχωρήσουν· τίποτε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν γίνεται χωρὶς κόπον. Ἴσως γράψῃς καὶ σὺ τίποτε μίαν ἡμέραν, Αἰμιλία μου, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ κάμῃς τὴν προμήθειάν σου ἀπὸ σκέψεις καὶ ἐντυπώσεις, ὅπως αἱ μέλισσαι αἱ ὁποῖαι πετοῦν καὶ βόσκουν ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος διὰ νὰ κάμουν τὸ μέλι των. Πρέπει νὰ ἰδῇς, νὰ κρίνῃς, νὰ παρατηρήσῃς γύρω σου καὶ νὰ σκεφθῇς... Νὰ ζήσῃς, μὲ λίγα λόγια, πρὶν διανοηθῇς νὰ γράψῃς.»

4

Αἰμιλία

«Ἑτοιμασθῆτε διὰ νυχτέρι, κυρία Φάγγ· ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ σας εἰπῶ. Εἴδατε ἀπόψε τὸ βόρειον σέλας, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἡ Εὐρυδίκη ἐφώναξε πῶς ἦσαν ἄγγελοι κ' ἔκαμναν περίπατον εἰς τὸν οὐρανόν, μὲ φανάρια στὰ χέρια των. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα της; Ἡ μαμμὰ μοῦ ἔκαμε ὁλόκληρον ἐπιστημονικὴν διάλεξιν διὰ τὸ βόρειον σέλας. Ἠθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ σάς την διηγηθῶ· ἀλλὰ μὲ αὐτὸ θὰ ἐπήγαινα πολὺ εἰς μάκρος. Ὅταν ἡ μαμμὰ ἐτελείωσεν, ὁ παπποῦς, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἀκούσῃ μὲ τόσον σχεδὸν ἐνδιαφέρον ὅσον καὶ ἐγώ, ἀνέκραξεν:

«— Εἶνε ὁπωσδήποτε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ σπίτι μία γυναῖκα σπουδασμένη ὅπως ἐσύ, Καρολίνα· μᾶς ἔμαθες τόσα πολλά, ὅσα ἂν ἐδιαβάζαμεν ἕνα μεγάλον τόμον.

«Δὲν εἶνε πρώτη φορὰ ποῦ τὸ λέγει αὐτό. Ἡ μαμμὰ ἔχει μεγάλην παιδείαν· ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορά, περισσότερον παρὰ κάθε ἄλλην φοράν, τὴν ἐκαμάρωσα ἐγώ, καὶ ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι ὅτι μὲ μίαν μητέρα ὅπως αὐτήν, ἡ ὁποία τόσον ἐκοπίασε διὰ τὴν ἀνατροφήν καὶ ἐκπαίδευσίν μου, ἔπρεπε νὰ ἤμουν ἱκανὴ νὰ κερδίζω ἀπὸ τώρα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

«— Τί συλλογίζεσαι, Αἰμιλία; μὲ ἠρώτησεν ἡ γιαγιά, ἐνῶ ἐκλείδονε μὲ προσοχὴν εἰς ἕνα συρτάρι ἕνα μάτσο ἀπὸ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶχε μετρήσῃ.

«— Ὦ! πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι πλουσία! ἐφώναξα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

«— Αἰμιλία, Αἰμιλία, ἐφώναξεν ἡ γιαγιὰ σὰν νὰ την εἶχε πιάσῃ φρίκη ἱερά, ἡ εὐχαρίστησις εἶνε κολλίτερη ἀπὸ τὰ πλούτη!

«— Ὅσο δύσκολη εἶνε ἡ ἀπόκτησις τοῦ ἑνός, ἄλλο τόσον καὶ τοῦ ἄλλου, ἐψιθύρισα ἐγώ.

«Δὲν εἶχα δίκαιον, κυρία Φάγγ; Πῶς νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἐγώ, ἀφοῦ τῆς μαμμᾶς τὰ μάτια εἶνε κατακόκκινα κάθε πρωὶ ἀπὸ τὸ κλάμμα ποῦ κάμνει τὴν νύκτα, καὶ ὅσο συλλογίζομαι ὅτι αὐτὲς αἱ πέντε χιλιάδες φράγκα δὲν θὰ εἶνε μετ' ὀλίγον παρὰ μόνον πεντακόσια φράγκα, μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ πληρώνωνται καὶ οἱ τόκοι τῆς γιαγιᾶς;

«Ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιὰ ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν πρὸ ἡμισείας ὥρας. Ὅταν ἔμεινα μόνη μὲ τὴν μαμμά, τῆς εἶπα, συνδαυλίζουσα τὴν φωτιὰ μὲ τόσην δραστηριότητα ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ εὕρω εἰς τὸ βάθος τῆς χόβολης τὴν λύσιν τοῦ προβλήματός μου:

«— Ἂς ἐξηγηθῶμεν μιὰ καὶ καλή, ἀγαπημένη μου μαμμά· τί εἰμπορῶ νὰ κάμω διὰ νὰ κερδίζω μερικὰ χρήματα;

«— Ἀλλοίμονον! δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ κάμῃς, κόρη μου.

«— Ἂς σκεφθοῦμεν ὁπωσδήποτε, ἴσως εὑρεθῇ τίποτε. Ἂν ἄρχιζα νὰ κορδελιάζω γόβες, ὅπως ἡ Νάνση Γκλίδδινς;

«Ἡ μαμμὰ ἔγινε κατακίτρινη. Γνωρίζετε πόσον τὴν κουράζουν τὰ ραψίματα, τὰ ὁποῖα ἀνέλαβε νὰ κάμῃ· ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἤμουν χαμένη ἀπὸ τὸν κόσμον, ἂν ἐδοκίμαζα κ' ἐγώ.

«— Δὲν εἶσαι ἀρκετὰ δυνατή, μοῦ εἶπε.

«— Ἐγώ; μὰ ἐγώ, μητέρα, εἶμαι δυνατή, σὰν τὸ θηρίο! Ἡ μόνη σοβαρὰ ἀντίλογία εἶνε ὅτι δὲν εἶμαι πολὺ ἐπιτηδεία εἰς τὸ ράψιμο. Ἂν ἔμπαινα εἰς κανένα μαγαζί, εἴτε διὰ νὰ πουλῶ, εἴτε διὰ νὰ κρατῶ τὰ βιβλία. Ἡ θεία Λούση ἴσως μοῦ εὕρῃ καμμίαν θέσιν εἰς τὴν Βοστώνην· τί λέτε;

«— Ὦ! ἀγάπη μου, ἀκόμα χειρότερα· νὰ πᾷς τόσο μακρυὰ ἀπὸ κοντά μου!

«Ἔκαμα τότε τὸ μέγα τόλμημα:

«— Λοιπόν, εἶπα, ἄλλο δὲν μου μένει πλέον παρὰ νὰ γίνω διδασκάλισσα.

«— Φοβοῦμαι μήπως εἶσαι πολὺ νέα δι' αὐτὸ τὸ ἔργον.

«— Ὄχι περισσότερον νέα παρὰ ὅ,τι ἡ Καίτη Χάκκετ πέρυσι.

«— Φοβοῦμαι μήπως δὲν εἶσαι ὅσον πρέπει σοβαρά.

«— Τί φοβητσιάρα ποῦ εἶσθε! ἐφώναξα, καὶ συγχρόνως τὴν ἀγκάλιασα καὶ την ἐφίλησα· τὸ παραμικρὸν σᾶς τρομάζει. Μήπως καὶ θὰ φοβηθῆτε τώρα ἕνα τόσο-δὰ μικρὸ σχολεῖον, ὅπου δὲν εἶνε ἴσως οὔτε εἴκοσι παιδάκια;

«— Πῶς; Ἔχεις κι' ὅλας κανένα στὸ μάτι;

«— Μὰ βέβκια. ἀγαπητή μου Καρλίνα, τῆς ἀπήντησα.

«Ὅταν θέλω νὰ την κάμω νὰ γελάσῃ λιγάκι, τὴν φωνάζω ὅπως ἡ γιαγιά: ἀγαπητή μου Καρλίνα.

«Ἐξακολουθῶ:

«— Δὲν ἔχετε ἀκούσῃ ποτέ σας νὰ μιλοῦν διὰ τὸ χωριουδάκι τοῦ Οὐίξ δὲν εἶνε ἔτσι, μητερούλα μου; Δὲν ἀπορῶ γι' αὐτό, διότι δὲν ἔχει παραπάνω ἀπὸ δέκα σπίτια. Εἶνε ἐξάρτημα τοῦ Κιμπασσέτου. Εὑρίσκεται εἰς μίαν μαγευτικὴν θεσούλαν, ἀνάμεσα εἰς δύο λόφους, ἀληθινὴ φωλίτσα ἀπὸ πρασινάδα, καὶ θὰ χαλάσω τὸν κόσμον νὰ πάρω ἐκεῖ τὴν θέσιν τῆς διδασκαλίσσης διὰ τὸ καλοκαίρι ποῦ μᾶς ἔρχεται.

«Σημειώσατε, κυρία Φάγγ, ὅτι ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν το εἶχα καλοσκεφθῆ σοβαρά· ἀλλὰ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἤκουα τὴν γλῶσσάν μου νὰ ἐκφράζῃ τὰς σκέψεις μου, ἐνόμιζα ὅτι μοῦ ἔδιδε θάρρος. Εἶπα λοιπὸν καὶ ἀπεφάσισα ἐνδομύχως, ὅτι ἐκείνη ἡ θέσις δὲν θὰ ἐδίδετο εἰς καμμίαν ἄλλην παρὰ εἰς ἐμέ, τὴν Αἰμιλίαν Χώβ. Ἡ μαμμὰ κατ' ἀρχὰς μ' ἐκύτταξε κατάπληκτη, κατόπιν δέ, σιγὰ-σιγά, εἶδα νὰ λάμπῃ εἰς τὰ μάτια της τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος, ποῦ εἶχα ἑβδομάδες νὰ το ἰδῶ.

«— Ναί, μητερούλα μου, τῆς εἶπα γρήγορα-γρήγορα, διὰ νὰ μὴν ἀφίσω τὸν θερμουργὸν ζῆλόν μου νὰ προφθάσῃ καὶ νὰ κρυώσῃ, διότι ἂν ἔχῃ κανεὶς ἄνθρωπος ἀνάγκην ἀπὸ βοήθειαν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἡ καϊμένη ἡ μαμμά μου.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε· ὁ Παυλῆς εἶνε ἀλλόκοτος ἀνθρωπάκος· δὲν καταλαβαίνει ποτέ του τίποτε, καὶ εἶνε τόσο χαζὸς ὥστε τίποτε δὲν τὸν τρομάζει.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ καὶ ὁ Γιαννάκης κυττάζουν τὸ νησὶ μὲ ὕφος πολὺ ἀνησυχον· εἶνε ἀκόμη πολὺ μακρυὰ κατὰ τὴν ἰδέαν των, καὶ, ἀράγε εἶνε κατοικημένο; δὲν εἶνε; — ἂν ἦσαν ἄγριοι ἐκεῖ;... Σοβαρὰ ζητήματα, βλέπετε!

«Τὸ κοκὸ καὶ ὁ ἀσταχός.»

— Ἡ λέοντες, ἢ τίγρεις ποῦ εἶνε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς λέοντας... ἴσως καὶ φεῖδια, λέγει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ καὶ ὁ κύριος Γιαννάκης κάμνουν τὰς φοβερὰς αὐτὰς ἀνακοινώσεις μεταξὺ των καὶ μὲ χαμηλὴν φωνήν, διὰ νὰ μὴ τρομάξουν τὸν καϊμένο τὸν Μπέμπη· ἀλλὰ ὁ Μπέμπης δὲν προσέχει τί λέγουν αὐτοί, κυττάζει τὸ νερὸ ποῦ ἐκατάπιε τὸ κοκό του. Ἔξαφνα ξεφωνίζει ἀπὸ τὴ χαρά του· Λέγει πῶς βλέπει τὸ κοκό του εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ πῶς, ἂν ἦτον καλὸς ὁ Παυλῆς, θὰ πήγαινε κάτω νὰ τοῦ το φέρῃ.

Ὁ Παυλῆς δὲν χρειάζεται πολλὰ παρακάλια· βγάζει τὰ παπούτσια του, ἀνασκουμπόνει τὸ πανταλόνι του, — δὲν κάνει τὸν κόπο νὰ βγάλῃ τὲς κάλτσες του, διότι δὲν φορεῖ, — καὶ κατεβαίνει στὸ νερό. Τὸ νερὸ δὲν εἶνε πολὺ βαθύ, καὶ ὁ Παυλῆς μουσκεύεται λιγάκι, ἀλλὰ φέρνει τὸ κοκὸ εἰς τὸν κύριον Μπέμπην, ὁ ὁποῖος τὸ παίρνει θριαμβευτικῶς.

Ἀλλὰ μόλις τὸ βάζει εἰς τὸ χέρι, καὶ ἀμέσως ὀλιγοστεύει ἡ χαρά του· διότι καὶ τὸ κοκὸ ἔχει ὀλιγοστέψῃ· δίχως ἄλλο οἱ καρχαρίαι τὸ ἔχουν πιπιλήσῃ πολύ.

— Μὰ ὄχι, λέγει ὁ Παυλῆς, αὐτὰ τὰ πράγματα λυώνουν στὸ νερό.

Ὁ Μπέμπης δὲν τὸ παραδέχεται· καὶ μὲ θυμωμένα βλέμματα ψάχνει νὰ εὕρῃ εἰς τὴν ἄβυσσον τὸν καρχαρίαν ποῦ ἐτόλμησεν ὁ ἀδιάντροπος νὰ ἐγγίξῃ τὸ ξένο κοκό.

— Νά τος! νά τος! φωνάζει ἔξαφνα.

Ὁ κύριος Μπέμπης εἶδεν εἰς τὰ βάθη τοῦ νεροῦ ἕνα μεγάλο κατάμαυρο θηρίον, τὸ ὁποῖον προχωρεῖ μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Παυλῆ, καὶ θὰ τὸν φάγῃ δίχως ἄλλο...

— Ἔμπα μέσα εἰς τὸ καράβι, Παυλῆ μου, φωνάζει. Τὸ νοῦ σου στὸ θεριό! κύττα πῶς ἀνοίγει τὰ μεγάλα πόδια του!....

Οἱ φωνὲς τοῦ κυρίου Μπέμπη ἀνησύχησαν τὸν πλοίαρχον· κυττάζει ἐκεῖ ποῦ δείχνει ὁ Μπέμπης καὶ βλέπει τὸ θηρίον.

— Ὁ καρχαρίας σου εἶνε ἀσταχός, λέγει εἰς τὸν Μπέμπην μὲ ὑπερηφάνειαν· μὴ φοβᾶσαι, Μπέμπη!

Κατόπιν γυρίζει πρὸς τὸν Παυλῆν καὶ του λέγει γενναιότατα:

«Πιανοῦ τὰ λὲν αὐτά!»

— Πιάσε τον! Πρόσεξε νὰ τον πιάσῃς ἀπὸ τὴν μέση του, γιὰ νὰ μὴ σοῦ κόψῃ τὸ χέρι μὲ τὰ ψαλίδια του.

Ὁ Παυλῆς βλέπει τὸν ἀσταχόν, σκύβει μὲ τόσην ἀπάθειαν ποῦ κάμνει τὴν δεσποινίδα Κικὴν νὰ την πιάσῃ ἀ-

νατριχίλα, καὶ τὸν βγάζει ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ νεροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

— Μά, αὐτὸς εἶνε κάβουρας! λέγει.

— Σιωπή! φωνάζει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης πρὸς τὸν Παυλῆν, ὁ ὁποῖος αἰωνίως ἐννοεῖ νὰ του ἀντιλέγῃ.

Ὁ Παυλῆς, ἀκουμπισμένος εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς φεργάτας, κυττάζει μὲ ἀπορίαν τὸν Γιαννάκην. Εἶπε τίποτε; Καὶ ἑτοιμάζεται νὰ σκαρφαλώσῃ μέσα εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ὁ κύριος Λουλοῦ βλέπει τὸν κάβουραν, ἀρχίζει τὰ γαυγίσματα καὶ ὁρμᾷ νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Παυλῆ, ἐνῷ ἡ ναυαρχίνα ὑποχωρεῖ φρονιμώτατα εἰς μίαν ἄκρην.

— Μά, Λουλοῦ μου, φωνάζει ὁ Μπέμπης, νὰ μή σε δαγκάσῃ ὁ καρχαρίας!

— Δὲν εἶνε καρχαρίας, σοῦ λέω, οὔτε κάβουρας· εἶνε ἀστακός μὲ οὐρά, φωνάζει ὁ πλοίαρχος.

Καλὲ ποιανοῦ τὰ λὲν αὐτά! ὁ κύριος Μπέμπης ξέρει ἀπὸ ἀστακούς· τοῦ ἀρίσουν πολύ· ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς του εἰς τὸ τραπέζι τοῦ δίνει μόλις μιὰ πηρουνιά, διὰ νὰ μὴν κακοστομαχιάσῃ.

— Οἱ ἀστακοὶ εἶνε κόκκινοι! φωνάζει. Αὐτὸς εἶνε μαῦρος, εἶνε καρχαρίας!

— Ὄχι εἶνε κάβουρας, ἐπαναλαμβάνει ὁ Παυλῆς.

Ὁ κύριος Γιαννάκης γίνεται ἔξω φρενῶν. Καλέ, τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Πάει, παρέλυσεν ἡ πειθαρχία εἰς τὸ καράβι του. Καὶ ζητεῖ τὴν ἄδειαν τῆς ναυαρχίνας νὰ βάλῃ στὰ σίδερα τὸν Παυλῆν καὶ εἰς αὐστηρὸν περιορισμὸ τὸν κύριον Μπέμπην. Ἀλλὰ ἔως ν' ἀποφασίσῃ ἡ ναυαρχίνα, ὁ Παυλῆς λύει τὸ ζήτημα ἐξυπνότατα, διότι δίνει μιὰ καὶ πετᾷ μακρυὰ εἰς τὸ νερὸ τὸ φοβερὸν θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐξαφανίζεται, ἐνῷ ὁ Λουλοῦ πηδᾷ ἀπὸ τὴν βάρκα γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Σκυμμένο πάντα καὶ βαρὺ
Ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κάματο
Κ' ἐντροπαλὰ νὰ προχωρῇ
Θωρῶ τὸν κάθε ἀγράμματο.

Μὰ μὲ τὸ μέτωπο ψηλὰ
Ὡς τὰ βαθειὰ γεράματα
Πάντα μὲ θάρρος νὰ μιλᾷ
Αὐτὸν ποὺ ξέρει γράμματα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΑΤΗΡΕΙΤΕ αὐτὸς τὰς ἡμέρας μίαν σημαντικὴν ἐλάττωσιν τοῦ χώρου τῆς Ἀλληλογραφίας μας; Ἀπὸ τί νὰ προέρχεται ἄραγε; Μήπως πταίει ἡ κατάργησιν τῶν Πληροφοριῶν; Μήπως ἡ Διαπλασις ἔχει πολλὰς ἐργασίας καὶ ἀναβάλλει τώρα τὰς ἀπαντήσεις; Μήπως ἠναγκόσθη νὰ περιορίσῃ τὸν χῶρον, διὰ νὰ τελειώσῃ ἐντὸς τῆς ἑξαμηνίας τὸ «Ναυτόπουλο»;

Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Καὶ ἂν θέλετε νὰ μάθετε διατί ἐλίγευσεν ἡ Ἀλληλογραφία, ἐρωτήσατε καλλίτερα τὸν ἑαυτόν σας· Καθένας θὰ ἰδῇ ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἀραίωσεν ἢ ἔπαυσε τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τὴν Διάπλασιν, καὶ καθένας θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὸ ἔκαμεν ὄχι ἀπὸ ἀμέλειαν, οὔτε ἀπὸ δυσαρέσκειαν, οὔτε ἀπὸ ὀκνηρίαν, ἀλλ' ἀπλούστατα ἀπὸ ἀνάγκην: Πρῶτα αἱ ἐξετάσεις, ἔπειτα αἱ ἑτοιμασίαι διὰ τὸ ταξεῖδι τῶν διακοπῶν, ἔπειτα αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἡ ἐγκατάστασις εἰς τὴν ἐξοχήν, ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου βίου.— ἰδοὺ ἀσχολίαι ἀρκεταὶ καὶ σοβαραί, ὥστε νὰ διακόψουν πρὸς καιρὸν μίαν φιλικὴν Ἀλληλογραφίαν. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀρκετὰς ἑβδομάδας τώρα ἡ Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως φαίνεται ἰσχνὴ καὶ ἀναιμική, ὡς νὰ τῆς ἔφυγαν διαμιᾶς ἑκατοντάδες συνδρομητῶν, ὡς νὰ τῆς ἔλειψε τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον τὴν ἔτρεφε καὶ τὴν ἐζωογονοῦσε.

Καὶ σκέπτομαι, ὅτι ἂν ἡ Διάπλασις ἤθελε νὰ κάμνῃ καὶ αὐτὴ διακοπάς, οἱ δύο μῆνες Ἰούνιος καὶ Ἰούλιος, θὰ ἦτο ἡ καταλληλοτέρα ἐποχή. Ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε, τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον πολλοί, ἀγαπῶντες τὴν Διάπλασιν καὶ φροντίζοντες δια τὴν ὑγείαν της, ἐπρότειναν πολλάκις, ἐγκατελείφθη, διότι εὑρέθη ὅτι μέγα μέρος τῶν συνδρομητῶν της εἶνε παιδιά,—κορίτσια μᾶλλον, — ποὺ ἐτελείωσαν τὰς σπουδάς των, καὶ μένουν εἰς τὸ σπίτι, καὶ δὲν ἔχουν ἐξετάσεις, καὶ δὲν κάμνουν διακοπάς. Πολλὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν δὲν κάμνουν οὔτε ταξεῖδια. Καὶ εἰς τὸ πλῆθος τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρκετὰ σεβαστόν, πῶς θὰ ἐφαίνετο μία δίμηνος διακοπὴ τῆς Διαπλάσεως; Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἀρχίσουν τὴν ἥσυχην ζωήν, θέλουν ἐν καλὸν ἀνάγνωσμα, τί θὰ ἔλεγαν ἂν τους ἔλειπε τὸ καλλίτερόν των;

Βλέπετε, ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε ὑποχρεωμένη, χειμῶνα καλοκαῖρι, μὲ ζέστην ἢ μὲ κρύο, νὰ μένῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, διὰ νὰ ἐκδίδεται τακτικὰ κάθε Σάββατον, χωρὶς ἀργοπορίαν, χωρὶς ἀναβολήν. Καὶ ὅπως αὐτή, οὕτω καὶ οἱ συνεργάται της ὅλοι, — ἀπὸ τῶν συντακτῶν μέχρι τῶν διορθωτῶν — δὲν πρέπει νὰ γνωρίζουν τί ἐστὶ ἀνάπαυσις, διακοπή, ἐξοχή, ταξεῖδι... Ἀλλ' οὔτε αὐτοί, οὔτε ἐκείνη παραπονοῦνται. Τοῖς δίδει δύναμιν ἡ συναίσθησις ὅτι κάμνουν τὸ καθῆκόν των, καὶ τους ἐγκαρδιόνει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἐργάζονται ἀδιακόπως καὶ ἀνενδότως...

Ἐν τούτοις οἱ φίλοι μας φεύγουν, ταξειδεύουν... Ἡ Διάπλασις λαμβάνει καθημερινῶς σύντομα καὶ βιαστικὰ γραμματάκια, ἀναγγέλλοντα τὸ εὐχάριστον γεγονὸς καὶ παραγγέλλοντα τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως: «Παρακαλῶ τοῦ λοιποῦ νὰ μοῦ στέλνεται τὸ φύλλον εἰς Κηφησιάν».—«Ἔδωσα ἐξετάσεις καὶ πηγαίνω εἰς τὴν πατρίδα. Τὸ φύλλον νὰ διευθύνετε ἀπὸ Πύργον εἰς Λεχαινά.» —«Φεύγω δι' Ἰταλίαν καὶ Ἐλβετίαν· μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου, τὸ φύλλον παρακαλῶ νὰ μένῃ εἰς τὸ Γραφεῖον.»

Κ' ἔτσι ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Γραφείου δὲν προφθαίνει νὰλλάζῃ τὰς διευθύνσεις, νὰ ἑτοιμάζῃ τὰς νέας ταινίας. Μία γενικὴ ἀναστάτωσις, μία μετακίνησις καθ' ὅλας τὰς διευθύσεις. Τὸ μικρόν μας στρατεύμα σκορπίζεται, ὡς νὰ το καταδιώκῃ μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἐχθρός. Καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς ὑπάρχει,—ἂς εἶνε ἄυλος καὶ ἀόρατος: Εἶνε ὁ κιόσων, ἡ ζέστη τῆς πόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μικροὶ καὶ μεγάλοι σπεύδουν νὰ σωθοῦν, καταφεύγοντες εἰς τὰς δροσερὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰς εὐκράτους παραλίας. Τί εὐτυχεῖς ὅσοι εἰμποροῦν νὰ το κάμουν,—καὶ τί δυστυχεῖς ὅσοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουν εἰς τὰς θέσεις των, καὶ νὰ ὀχυρωθοῦν κατὰ τῆς ζέστης... μὲ σκιάδας, ἀνεμιστῆρας, ρεπίδια, πάγους καὶ ἀναψυκτικά. Εἰς τὴν εὐτυχίαν σάς μὴ τους λησμονῆτε. Ἂν οἱ πλούσιοι πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦν τοὺς πτωχούς, καὶ οἱ παραθερίζοντες εἰς τὰς ἐξοχὰς πρέπει νὰ ἐνθυμοῦνται μετὰ συμπαθείας τοὺς καβουρδιζομένους εἰς τὰς πόλεις. Τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο ἐγωϊσμός, καὶ ἡ εὐτυχία εἶνε καλὴ μόνον ὅταν δὲν κάμνῃ τὸν ἄνθρωπον ἐγωϊστήν.

Κ' ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἱδρύω τώρα εἰς τὸ γραφεῖον μου διὰ νὰ σας γράψω αὐτὴν τὴν

ἐπιστολήν, δὲν ἔχω ἄλλην πορηγορίαν εἰμὴ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ την διαβάσετε εἰς τὴν δροσιὰν σας μὲ συμπάθειαν καὶ θὰ εἰπῆτε: «Ὁ καϊμένος ὁ κ. Φιλῶν! ἐξακολουθεῖ τὰς ἐπιστολάς του μὲ ὅλην τὴν ζέστην τῶν Ἀθηνῶν»! Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μᾶς ἀγαπᾷ. Ἄλλως ἠμποροῦσε νὰ διακόψῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀλληλογραφίαν του, ὅπως τὴν διεκόψαμεν ἡμεῖς, καὶ θὰ εἶχε προχείρον δικαιολογίαν, — τὴν ἔκδοσιν τῶν Δηγημάτων του.» Κ' ἐγὼ ἐντούτοις...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΟΚΛΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΞΥΛΙΕΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ ΙΓ', υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Δ' καὶ τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, ἦτο μόλις ἐννέα ἐτῶν ὅταν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τὸν πατέρα του ὑπὸ τὴν κηδεμονείαν τῆς μητρός του, ἥτις ἔμεινεν ἀντιβασίλισσα μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του.

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἦτο πολὺ ἰσχυρογνώμων, καὶ μὲ τὸ πεῖσμά του πολὺ συχνὰ ἐξώργιζε τὴν μητέρα του. Μίαν φορὰν δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κάμῃ τὴν προσευχήν του, καὶ ἡ βασίλισσα Μαρία διέταξε τὸν παιδαγωγόν του κ. Δὲ Σουβρὲ νὰ ξυλίσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν ἀπειθειάν του.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς δὲν ἤθελε νὰ σταθῇ διὰ νὰ τὸν ξυλίσουν, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησε λέγων:

— Ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεφύγω τὴν τιμωρίαν, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Δὲ Σουβρέ, νὰ μὲ ξυλίσετε, ἀλλὰ ὄχι πολὺ δυνατά.

Τὴν ἐπαύριον ἐπῆγεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς μητρός του, ἡ ὁποία σύμφωνα πρὸς τὴν ἐθιμοτυπίαν τῆς αὐλῆς, ἔκαμε μίαν βαθυτάτην ὑπόκλισιν ἐνώπιόν του.

—Ἄχ! μητέρα μου, εἶπε τότε ὁ βασιλεύς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ κάμνετε ὀλιγώτερες ὑποκλίσεις καὶ νὰ βάζετε νὰ μοῦ δίδουν ὀλιγώτερες ξυλιές;...

Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἄριναν, ἂν καὶ βασιλέα, νὰ κάμνῃ ἀτιμωρητεὶ ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔπρεπε.

—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Χωλὸς Διάβολος* ἐρωτᾷ τὸν *Κουφιοκεφαλάκην*:

— Γιατὶ δὲν ἔχεις καθόλου μουστάκια; ὁ πατέρας σου ἔχει...

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἀπαντᾷ:

— Φαίνεται ὅτι ἔμοιασα τῆς μητέρας μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τῆς Χαριωνείας

*

Ἡ Δελή. — Μαμμά, σήμερα ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρανίο ἕνα κορίτσι κ' ὅλες οἱ συμμαθήτριές μου ἔσκασαν στὰ γέλια· μόνον ἐγὼ δὲν ἐγέλασα.

Ἡ Μαμμά: — Εὖγε, κόρη μου· μὰ γιατὶ δὲν ἐγέλασες καὶ σύ;

Ἡ Δελή: — Γιατὶ ἐγὼ ἤμουν... ποὺ ἔπεσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγαλοπρεποῦς Φύσεως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΙΔΟΥ καὶ μία παράλειψις; — ἴσως καὶ ἀρχηγὴ μάδα τῆς Διαπλάσεως;—τὴν ὁποίαν ἐξεσκάλισεν ὁ κύρ Ἀναλίας: Ἐλησμόνησα νὰ συγχαρῶ τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς τελευταίους διαγωνισμοὺς καὶ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσω νὰ στείλουν τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίευσιν. Τὴν ἔπαθα.— ἀλλ' εἰμπορῶ νὰ εἴπω ἐξαίρετα πρὸς δικαιολογίαν μου, ὅτι «τὰ εὐκόλως ἐνοούμενα παραλείπονται».

Καὶ σχετικῶς μὲ τοὺς τελευταίους διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων καὶ μὲ αὐτὸν ποὺ ἐξελέγχω ὀλονὲν (τὸν 77ον) ἔχω κάτι νὰ εἴπω. Παρετήρησα ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Διαγωνιζομένους στέλλουν λύσεις ἀντιγραμμένας ἀπὸ λυσόχαρτα ἄλλων, *κατ' εὐμενῆ ἀνακοίνωσιν*. Αἱ ἀντιγραμμέναι λύσεις φαίνονται ἀμέσως: οἱ λύται ἐκάστης ὁμάδος ἀντιγραφῶν ἔχουν πάντοτε τὰς ἰδίας ὀρθὰς λύσεις, καὶ τὰς ἴδιας ἐσφαλμένας. Ἔπειτα κάμνουν λάθη εἰς τὴν ἀντιγραφήν, — καὶ φυσικά, ἀφοῦ δὲν γνωρίζουν περὶ τίνος πρόκειται ἀλλ' ἀντιγράφουν μηχανικῶς. (Παραδείγματος χάριν, εἰς μίαν ἀκροστιχίδα, τῆς ὁποίας ἡ πρώτη λέξις ἦτο *Μέδουσα*, ὁ ἀντιγραφεὺς δὲν ἐδιάβασε καλὰ τὸ χειρόγραφον καὶ ἔγραψε *Μέδωνα* κατ' αἰτιατικήν! Καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἄπειρα.) Βλέπετε λοιπόν, ὅτι μὲ *μικρὰν ἔδουναν καὶ παραβολήν*, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διακρίνω ὅλας τὰς ἀντιγραμμένας λύσεις ἀπὸ τὰς γνησίας. Καὶ δηλόνω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰποκλείω ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν *ὁλόκληρον τὴν ὁμάδα* τῶν ἐχόντων ὁμοίας τὰς λύσεις, εἰμαρωοῦσα οὕτω καὶ τοὺς ἀνεγράφοντας ἀσυνειδήτως — οἱ ὁποῖοι οὕτω κλέπτουν τὸ βραβεῖον τῶν ἄλλων, — καὶ τοὺς ἀνακοινοῦντας τὰς λύσεις των, οἱ ὁποῖοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θέλουν νὰ ματαιώσουν τὸν σκοπὸν τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ νὰδικήσουν τοὺς εἰλικρινῶς ἐργαζομένους. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, θὰποκλείω εἰς τὸ μέλλον καὶ ὅλας τὰς λύσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ εἶνε γεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ Διαγωνιζομένου ἰδιοχείρως.

Τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* [ΕΕ] ἦλθεν οἰκογενειακῶς νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι του εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὴν ἐκομένην τῆς ἀφιξεώς του καὶ τὸ ἐγνώρισα μὲ πολὺ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Ἔλαβα ἐπίσης — ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, — καὶ τὴν ὡραιοτάτην ἐκείνην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραψεν ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, ὅταν ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα.

Ἔστειλα, *Ἡρώδε τοῦ Ζαλόγγου* [Ε], τὸ βραβεῖον τοῦ ἀδελφοῦ σου. Τί λέγω ὅταν ἀναγνώσκω τὰς ἐπιστολάς σου, εἰμπορεῖς νὰ ἐνοήσῃς ἀπὸ τὶ εὔσημα ποῦ πέρνεις; Δὲν εἶνε δυνατὸν βέβαια νὰ λέγω ὅτι μοῦ γράφεις σάλας καὶ νὰ σου δίδω εὔσημα! Σχετικῶς μὲ τὰ Εὔσημα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι δὲν εἶνε μίμησις ἀπὸ ἄλλο περιοδικόν, — μόνη ἡ Διάπλασις ἀπονέμει εὔσημα, — οὔτε ποτὲ μ' ἤρεσεν νὰ κάμνω ὅ,τι κάμνουν οἱ ἄλλοι. Ἀπεναντίας οἱ ἄλλοι ἀπομιμοῦνται τὰς καινοτομίας τῆς Διαπλάσεως, τοὐλάχιστον ὅσας εἰμποροῦν.

Σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως, φίλη μου *Ἀριάδνη*, διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου νόνας. Ὡραιότατα τὰ νέα ποιήματα ποὺ μοῦ ἔστειλες, καὶ λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν εἰμπορῶ νὰ τα χρησιμοποιήσω. Ἡ σκέψις σου ἀναβαίνει ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν μέσην ἀντίληψιν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν θὰ ἠμποροῦσαν τώρα νὰ σὲ παρακολουθήσουν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ποὺ ἔγραφες ἁπλούστερα, ἐδημοσίευα τὰ ποιήματά σου, καὶ εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἤρινες ποσὲ τὴν ἀπλότητα, — τοὐλάχιστον εἰς τὰ ποιήματά σου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπεθύμεις νὰναγνωσθοῦν καὶ νὰ ἐννοηθοῦν ἀπὸ παιδιά.

« Δὲν φαντάζεσαι πόσον εὐχαριστήθηκα ποὺ κατήργησες τοὺς Ἀσπασμοὺς καὶ τὰς Πληροφορίας, — μοῦ γράφει τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, — καὶ γιὰ μερικοὺς οἱ ὁποῖοι, κάθε ἑβδομάδα, ἄσκα δὲν ἔβλεπαν καμμίαν πληροφορίαν των, ἐμουρμούριζαν κ' ἔλεγαν τὰ συνεθισμένα των παράπονα. Τώρα τὸ ἔκαμες ὡραῖα. Ὅποιος θέλει πληροφορίας, ἂς βάλῃ κάτω τὸν ὀβολόν του. Ὡραιότατα!» — Τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» πού μου ἔστειλες, νοιώθω ὅτι τὸ ἐδημοσίευσα κάποτε.

Σοῦ ἔστειλα, *Κλέαρχε*, τὸν τόμον ποὺ ἐζήτησες ἀφοῦ τώρα ἔχεις διακοπάς, καὶ πρέπει νὰ διαβάζῃς τίποτε τερπνὸν καὶ εὐχάριστον σὰν τὴ Διάπλασι. Καλὴ ἡ ἰδέα σου ἂν κάμῃ καμμιὰ κακοκεφαλὰ ὁ Ἀνανίας καὶ κλεισθῇ εἰς τὸ σιδηροῦν τεῖχος, θὰ πᾶμε νὰ τον πιάσουμε μὲ ἀερόστατα!

Εὐφυεστάτη ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τοῦ *Πρίγκιπος τῶν Ἀθηνῶν* [ΕΕ], ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ρεμβασμῶν καὶ λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ἱππότου τοῦ Μεσαίωνος*, μοῦ γράφει τί κάμνουν τὰ διάφορα ψευδώνυμα τῶν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι. Ἡ μάλλον κάμνει μίαν περιγραφὴν τῶν δύο ἐποχῶν, τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ λέξεις εἶνε ψευδώνυμα!

Μὲ κατενθουσίασεν, *Ἱππότα τοῦ Μεσαίωνος* [ΕΕΕ], ἡ ὡραιοτάτη περὶ ξεσπαθώματος ἐπιστολή σου, καὶ εἶνε τοιαύτη, ὥστε μὲ πείθει ἀδιστάκτως ὅτι θὰ γίνῃ ὁ πρόδρομος ἔργων. Διότι, καθὼς γνωρίζεις, τὰ ὡραῖα λόγια ἔχουν ἀξίαν ὅταν συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ καλὰ ἔργα.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν* (Π.Α.Α.) καὶ *Κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ* (Δ. Α. Α., αὐτὸ ἐξέλεξα;

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ἀερίκα τοῦ Βοσνοῦ* (αὐτὸ μοῦ ἄρεσε καλλίτερα·) καὶ *Μαραμένον Ρόδον* (Φ. Φ. αὐτὸ θὰ προτιμᾶς καὶ σύ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρώτον· διὰ τὴν «Δράσιν» εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς εἴς τινα τῶν ἐθρυτῶν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*— ὁ *Ρομαντικὸς Κυνηγὸς* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* καὶ *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*—ὁ *Ἄγγελος τῆς Χαρᾶς* μὲ τὴν *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, *Γλυκεῖαν Ματιάν*, *Μή μου Ἄπτου*, *Φέρε-Δόσε* καὶ *Ἑσπερίαν Ἀδραν*—ὁ *Ὄλυμπος* μὲ τὴν *Ρodiar Κυνηγέτιδα* καὶ *Ἀνφὰν Γκατέ*—ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*—ἡ *Ἀγωνιῶσα Ψυχὴ* μὲ τὸν *Διάβολον Ἑσπερινόν*, *Νηρηΐδα τῶν Δασῶν*, *Ἀϊ-Λάζῳ τῆς Νεαπόλεως*, *Πυρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Λωλὸν Διάβολον*—ὁ *Ἱππόσπης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης*, *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν*—τὸ *Ἔρρικα* μὲ τὸ *Ρόδον τῶν Σπετσῶν*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Κερδῶον Ἑρμῆν*— ὁ *Λόρδος Κίτσενερ* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Νοσταλγοῦσαν Ἀτθίδα*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Ὑπερήφανον Ἱππέα*— ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὸν *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Μικρούλαν Πατρικιάν*, *Χαρούμενην Καρδούλαν* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν*— τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Ραποσυλλέκτην τῶν Παρισίων*— ὁ *Τύλλος Ὀστιλλίος* μὲ τὸ *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας*, *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, *Σπίθαν-Τίταν* καὶ *Ἀησιονημένην*— ἡ *Νηρηὶς τῶν Δασῶν* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Ζωγραφίας* καὶ *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*— ἡ *Ἀδρα τοῦ Πηλίου* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Ζωγραφίας* καὶ *Μεθυσάτην*— ἡ *Μικρὰ Τρελοῦλα* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἀθηναϊκὸν Μπεμπέ*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-

μοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Δεσπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* (λοιπὸν σὲ συγχαίρω· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Μαρίαν Χριστώφ, Ἀδελφοὺς Α. Θεριανοῦ Λόρδαν Κίτσενερ* (σ' ἐνέγραψα εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» Ξενοπούλου·) *Δρασούλαν τοῦ Τυμφρηστοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ εὐχομαι ἐπιτυχίαν·) *Σόλωνα Γ. Ξενάκην* (μὲ πολλὴν μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Δ. Γ. Δαϊσπόδρον* (Δελτίον σοῦ ἔστειλα·) *Ἰαίμαργο Ποντίκι* ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον Ὄνειρον, τὸ ἔμμετρον·) *Ἄδραν τῆς Κερκύρας* (εὐτυχῶς ἔλαβα τὸ δεύτερον δελτάριόν σου πρὶν τυπωθῇ ἡ Ἀγγελία, καὶ οὕτως ἠμπόρεσα νὰ την μεταβάλω· ἡ Κική θὰ δεχθῇ μὲ χαρὰν καὶ μ' εὐγνωμοσύνην, ὅ,τι γραμματόσημα τῆς στείλῃς·) *Ἀνθ. Κοκκώνην* (δὲν εἶνε ἄσχημη ἡ ἰδέα σου· ἀλλὰ βλέπεις ὅτι ἔχω τόσους διαγωνισμούς, τοῦ δὲν ἠξεύρω πλέον ποῖον νὰ πρωτοκάμω·) *Κωνστ. Τρεπεκλῆ Κατσαβέλην* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἀλέξανδρον Χαρίτων* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀγγελιαφόρον Ἑρμῆν* (σὲ συγχαίρω ὁ ἀ τὸ ἄριστα· Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν δὲν εἶνε δεκταὶ ἀκόμη· μὴ λησμονῆς νὰ σημειόνῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου πάντοτε, πλησίον τοῦ ὀνόματός σου, ὅταν μοῦ γράφῃς·) *Φιλ. Δ. Φιλίππου* (τὸ «Magazin d'Education» τοῦ ἐκδότου Hetzel,—rue Jacob, 18, Paris, — στοιχίζει 17 χρ. φρ. τὸ ἔτος· ἄλλο διὰ τὴν ἡλικίαν σου δὲν γνωρίζω γαλλιστί·) *Ὀλόγιππον Ἀγῶνα, Βράχον τοῦ Φαλήρου* (εὖγε! εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν ὡραιοτάτην κάρταν·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* (ἔστειλα· εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅσα γράφεις, καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνος διέκαψε κ' Ἀλογοπαίγνια·) *Φιλόδοξον Μακεδόνα, Αἰγυπτιακὴν Μούμιαν* (σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογον κ' ἐπωφελήσου τῆς εὐκαιρίας, τώρα ποῦ εἶσαι ἐδῶ, νὰ πλουτίσῃς τὴν Βιβλιοθήκην σου· εὐχαρίστως νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖον ὅποτε θέλῃς·) *Σπίθον* (ἔγινε καλὰ ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφή σου·) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* (σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι· δι' ὅσα εὐγενῆ γράφεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος·) *Τόλλον Ὀστίλλιον* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Κρῶθιν* καὶ *Βιολέτταν τοῦ Χελμοῦ* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ πολὺ· χαίρω ποῦ ἐπέτυχε τόσον εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ σχολείου σας τὸ «Τέχνασμα τοῦ Παναγῆ»·) *Νηρηΐδα τῶν Δάσων* (ἔστειλα·) *Ἄδραν τοῦ Πηλίου* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα τὸν καλόν σου μπαμπᾶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου·) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου, Ἀθαν. Θ. Λεονάρδον* (μόλις ἐκδοθοῦν θὰ σοῦ στείλω καὶ τὰ «Διηγήματα» ἀτοῦ ἐνεγράφης ἐκ τῶν πρώτων·) *Αἰκατερίνην Ἀλμεῖδα, Παυσάνουλο τοῦ Αἰγαίου, Σχολὴν Ἀλάτσαμ* (ναί, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, νὰ μοῦ γράψετε·) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (καλλιτεχνικωτάτη ἡ κάρα σου! σοῦ ἔστειλα Μ. Μυστικά, διότι τὸ Λεξιλόγιον ἐκεῖνο ἠγγέλθη ἀλλὰ δὲν ἐξεδόθη ποτέ·) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* (ὁ ὁποῖος ἐξεσπάθωσε καὶ εἶνε εἰς τὰ πρόθυρα καὶ ἄλλου ἐξεσπεθώματος· τὸν εὐχαριστῶ πολὺ·) *Ὑψηπέτην Ἀετόν, Ἀττικὴν Μυρσίνην* (ἀφοῦ ἐπιθυμῇς τόσον νὰ ζήσῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, σοῦ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὸ μέλλον· ἡ ἐπιθυμία σου διὰ τὴν φιλοπατρίαν σου δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου καὶ ἠξεύρω ὅτι ὅσα χρόνια καὶ ἂν ζήσῃς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, πάντα θὰ εἶσαι γνησία ἑλληνίς·) *Μικρὰν Τρελλούλαν*, (ἔγινε καλὰ ἡ ἀγαπητὴ *Τζιριτζάντζουλα*· λοιπόν, τί βαθμὸν ἐπῆρες;) *Ἀρίωνα Μηθυμναῖον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Ἰουνίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θεωρεῖ νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

339. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πτηνόν,
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία,
Τὸ σύνολόν μου ὀρυκτόν.
Που θαῦρῃς μ' εὐκόλια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεπηρωμένου.

340. Συλλαβόγριφος.

Εἰς τὸν γέλωτα ὁμνύω καὶ εἰς μίαν μετοχήν,
Πῶς γιατρὸς σπουδαῖος ἦμην εἰς ἀρχαίαν ἐπο-
[χήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρὰν Ἑωσφόρου.

341. Μωσαϊκόν.

Ἰνδόρνις, κίσσα, σπίνος, ταώς, περιτρεφ,
Δίδει καθέν, ὧν γράμμα
Νὰ κάμῃς ἐν τῷ ἄκρα
Ἓν ἀπὸ τὰ συνήθη καὶ ἔγκυα πτηνά.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρομάχης Μαυρογένους.

342. Ρόμβος.

1—9. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον πᾶς φιλτατὸς
[σου ἔχει.
2. Τὸ δεύτερον ἐπίρρημα, ἓν ἀριθμητικόν.
3. Τὸ τρίτον ἄλογον ὄνομα, ποῦ εἰς τὰς
[μάχας τρέχει.
4. Δὲν θάρρηθῇς τὸ δῶρόν μου, ἐμένα ἀ-
[γαπῶν . . .
5. Ἂν εἶσαι ὅ,τι καὶ ἐγώ, γελᾷς ὅπον δὲν
[πρέπει.
6. Στὸ ἔκπον μου ἐπίρρημα κοινὸν θὰ ἰδῇς
[τοῦ χρόνου.
7. Τὸ ἑβδομόν μου εὔκολα τὰ πλοῖα ἀνατρέπει.
8. Καὶ μὲ γενάρχην τελευτᾷ ὁ Ρόμβος ἄνευ
[πόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄλφα ς τῆς Κερκύρας.

343. Παραλληλόγραμμον.

Κ★★★Σ
Σ★★★Σ
Σ★★★Σ
Ν★★★Σ
Σ★★★Σ

Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται δώδεκα ἐν ὅλῳ λέξεις, ἤτοι πέντε ὀριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιμαχίδος.

344. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἀργοναύτης — ἀντωνυμία = φθόγγος +
Ἐπίθετον — ζῷον = φέγγος

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Θεὸς τῶν Ἰνδῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου.

345—349. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *μιᾶς συλλαβῆς* ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἄλλης, πάντοτε τῆς αὐτῆς νὰ σχηματιστοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λίας, νῆσος, ἀλλά, Σούκιον, κῆπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιλληνοπούλας.

350. Ἀκροστιχὶς μετὰ φωνηεντολείπου.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων νὰ τεθοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων:

★★ — ★ — ★★

καὶ θὰ σχηματισθῇ φωνηεντόλειπον γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Σάτυρος. 2. Κένταυρος. 3. Μία τῶν Γοργόνων. 4. Ἀραζών. 5. Ἥρως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Β. Οἰκονομοπούλου.

351. Ἐλλιποσύμφωνον.

αο - ο - ηα - ου - α - εσαι - ου

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐτυχίας Γ. Σολωμοῦ.

352. Γρῖφος.

ΔΑ ὠτίου δ' ΔΑ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλειδὸς τοῦ Πόντου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 14 καὶ 15.

177. Κλεωναὶ (χλαίω, ναί.) — 178. Πάρος-Πάρις.—179. Ἀστὴρ — 180. Τὸ κουτάλι. 182—185. 1. Φεῦγε ἡδονή, φέρουσαν ὕστερον βλάβην.—2, Ἀνὴρ ἄνδρα καὶ πόλις πόλιν σώζει.—184—189. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Μ: *μόνος, τόμος, μῖσος, αἷμα, δέμα, ὁμάς.* — 190 ΛΑΡΟΣ-ΑΘΗΝΑ (ΑΔμία, Ἄθως, ΡΗνος, Ὀνίσκος, ΣΔμος.)—191. Χωρὶς πόνον οὐδεὶς εὐτυχεῖ.—192. Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

193. Κανάριον (Κανᾶ-Ρίον.) — 194. Ἀλαζονεία (α, λά, ζῶ, νῆ, α.) — 193. Τύνις — ὕνις.— 196. Τὸ ἀδράχτι.

197.

Α	Κ
ΣΟ ΦΙ-Α	ΤΙΣ
ΑΜ-ΦΙ-Α-ΡΑ-ΟΣ	ΣΑΜΟΣ
Α-ΡΑ ΤΟΣ	ΚΩΜΩΔΙΑ
ΟΣ	ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ

199—201. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ *ἄλκη*: *Χάλκη, Ἄλκηστις, Χαλκηδών.*— 202. ΚΙΝΑ (Κισσός, θεῖον, χήν, ἔχιδνα.) — 203. Σὺν μυρίοις πόνοις τὰ καλὰ γίγνεται. — 204. (Ἀκυροῦται.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις λοιπὸν 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λοιπὰ 5 μόνον. Ἑλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Οὔσης συλλέκτης γραμματοσήμων, ἀνθέων καὶ ποιημάτων, παρακαλῶ θερμῶς τους εὐαρεστουμένους νὰ μοι στέλλωσι τοιαῦτα καὶ θὰ τοὺς εἶμαι εὐγνώμων. Ὄλγα Πατσιάδου, Κέρκυρα, Grèce. ccc. 1494. (Γ—27)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πασῶν τῶν χωρῶν.— E. M. Doxaras, Alexandrie, (Egypte). (Γ—28)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Κίμωνα Ἡρακλείδην, Poste restante, Ἀθήνας. (Γ—29)

Τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι* χαιρετᾷ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ τοῦ εὔχεται τὸ καλῶς ὥρισες εἰς τὰς ὡραίας μας Ἀθήνας. (Γ — 30)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.13.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη-Κωνσταντινίδου 1903.